

**DIAVOLUL
DIN
TRECUT**

DE ESMIN MEMET

DREPTURI DE AUTOR

Drepturile asupra cărții de față sunt rezervate și atribuite exclusiv autorului, respectiv Esmin Memet.

CUPRINS

Introducere	(pagina 3)
Capitolul 1 : Sunt blestemat?	(pagina 4-5)
Capitolul 2 : Fricile diavolului	(pagina 6-7)
Capitolul 3 : Timpul	(pagina 8-9)
Capitolul 4 : Moartea diavolului	(pagina 10)
Capitolul 5 : Trezirea	(pagina 11)
Încheiere	(pagina 12)

INTRODUCERE

Cartea de față este succesoare cărții „Un Bilet Către Iad...doar dus”, care aprofundează gestionarea conflictului interior, venit odată cu alegerea de a-ți urma visul.

Dacă acea carte a fost scrisă din perspectiva unui om aflat în cel mai jos punct al vieții sale, trăind un iad din care nu știa dacă va mai ieși, reprezentat de cele mai negre frici și cel mai mare dezgust de sine, această carte este scrisă din perspectiva unui om care, aflat la ieșirea din iad, parcă este tras înapoi de un diavol venit din trecutul lui. Acest diavol e constituit de sentimentul de insuficiență, născut și nutrit în urma eșecurilor, dezamăgirilor, conflictelor familiale și vieților părinților.

Manualul „Diavolul Din Trecut” este constituit pe un dialog purtat între individ și diavol, poveste ce ilustrează soluția la rămășițele din dezamăgirea și complexe de inferioritate, ulterioare neîmplinirilor din trecut.

Spusele diavolului au fost marcate cu portocaliu, astfel încât să fie ușor de diferențiat.

Capitolul 1 : Sunt blestemat?

-Oricât de mult aş încerca să fac bine,parcă e ceva care mă bântuie,astfel încât totul să-mi meargă prost.Stric oriunde pun mâna,eşuez în orice aş încerca şi toate persoanele pe care le simpatizez şi lângă care îmi place să fiu mă evită sau marginalizează,chiar în primele secunde...de fapt,de multe ori chiar viaţa mă pune doar lângă oameni pe care nu-i suport.Parcă e un blestem...

-Nu e niciun blestem,sunt doar eu.

-Cum adică?

-Eu mă țin scai de tine şi am grijă ca toate să-ţi meargă pe dos şi să nu ai parte decât de oameni care te fac nefericit.

-Dar de ce faci asta?

-Eu nu fac absolut nimic.Tu eşti cel care face toate astea.

-Vrei să spui că eu sunt tu?

-Nu chiar.Vezi tu,eu m-am născut şi am crescut datorită eșecurilor tale,eșecurilor părinților tăi,comportamentului tău vizavi de ceilalți,comportamentului celorlalți vizavi de tine şi vieților părinților tăi.Mai exact,datorită sentimentelor ce s-au născut din aceste aspecte şi ce au fost nutrite ani de zile.

-Nu sunt sigur că înțeleg...şi ce legătură au părinții mei?

-În primul rând,cu fiecare eșec din încercarea atingerii unui obiectiv/ideal s-a dezvoltat şi a crescut în subconștientul tău ideea că nu ai fi destul de bun,ulterior creându-se un puternic sentiment de insuficiență şi încrederea ta de sine fiind făcută praf.În al doilea rând,încă de mic,ai căutat să faci pe plac altora şi să nu-i superi.Practic,te-ai lăsat pe tine pentru alții şi atunci când nici măcar tu nu te prețuiești,stima ta de sine se face pământ...mai ales când nici măcar validarea celorlalți n-o primești,cam cum se-ntâmplă de obicei.În al treilea rând,de fiecare dată când familia ta ți-a criticat caracterul sau felul de a fi,ți-a spus că nu ești suficient de bun sau ți-a dat impresia că nu ești suficient de bun,încrederea ta de sine a fost afectată,indiferent de cât de mult ai încercat tu să nu te lași afectat.În al patrulea şi ultimul rând,complexele de inferioritate şi problemele personale din viețile părinților automat ajung şi la copii.Nu iei de la părinții tăi doar trăsăturile fizice,ci şi trăsăturile emoționale şi personalitatea.De fapt,această noțiune este predecesoare față de tot ce am enumerat mai devreme,întrucât copiilor le este transmis o parte din sinele fals/diavolul părinților,acesta crescând mai departe cu

fiecare eșec sau dezamăgire.

-Ce sine fals?Ce diavol?

-Toți oamenii au un sine fals creat din diferite aspecte ce au impresia că îi definesc și controlează,dar cea mai mare și puternică parte a acestuia este reprezentată de complexe de inferioritate și neîmplinirile pe plan personal.Acesta e diavolul care bântuie viețile oamenilor.Acesta sunt eu.

-Adică,atunci când m-am născut,s-a născut și în mine un diavol constituit din combinația diavolilor părinților mei.Sentimentele specifice acestuia au crescut cu fiecare experiență ce le-a favorizat.Practic,tu ai crescut odată cu mine și ești în interiorul meu,dar nu ești eu.Ești doar o parte din mine.Am înțeles corect?

-Ai înțeles foarte bine.Diavolul există în fiecare om,dar nu este omul în sine.Nu este nici măcar cel care îi decide acțiunile.Gândește-te că omul ar fi o cană de cafea,Dumnezeu (sinele real) cafeaua și diavolul (sinele fals) zațul.

-Sinele real?

-Sinele real ești tu cel adevărat,fără identitate,fără formă,fără nimic.Îl poți vedea drept Dumnezeu (ființa ta).El trebuie urmat,dacă vrei să duci o viață fericită.

Capitolul 2 : Fricile diavolului

-Păi și cum fac să scap de tine și să-mi urmez sinele real?

-Nu ai cum să scapi de mine.Nu sunt tu,dar fac parte din tine.Răul se află în toți și existența lui este necesară pentru echilibrul din univers.

-Da,cred că ai dreptate.Am încercat și să lupt cu nesiguranțele mele,și să le accept,dar se pare că nu-mi dau pace...oare ce e de făcut?

-Nu știu.N-am cum să-ți dau pace,pentru că n-am cum să dispar.

-Ce altceva îmi mai poți spune despre tine?

-Existența mea depinde aproape exclusiv de trecut.M-am născut din eșecurile,neîmplinirile și nesiguranțele tale,ulterior ajungând să reprezint sinele tău fals,respectiv identitatea pe care ți-ai creat-o în urma acestor experiențe și care ai impresia că te ține captiv.

-Așadar,e posibil ca soluția să fie în prezent sau în viitor,nu?

-În viitor n-are cum să fie nimic,deoarece acesta nu există.

-Cum adică?

-Viitorul,real,nu există.El nu reprezintă ceva concret sau tangibil,care să fie controlat,ci doar un produs al imaginației tale.Cu alte cuvinte,este doar o iluzie.Nu poți controla ceva ce nu există.

-Cum trecutul a fost deja și nu-l mai pot controla,iar viitorul nu există,implicit fiind imposibil de controlat,mai rămâne altceva,în afară de prezent?

-Nu,nu mai rămâne.

-Sunt puțin confuz.Viitorul nu este un rezultat al acțiunilor din prezent,implicit putând fi controlat?

-Momentul prezent este reprezentat de clipa de acum.Viața are loc doar în aceasta.Trecutul este o clipă de acum mai veche,iar viitorul este o clipă de acum imaginată.Acestea fiind spuse,prezentul este tot ce ai,deci este tot ce poți controla.

-De ce anume îți este ție frică?

-De 2 lucruri : conștientizare și clipa de acum.

-De ce?

-Odată ce devii pe deplin conștient de sinele tău real și de faptul că nu ești eu/ce ți s-a întâmplat și spus în trecut,n-am ce să-ți mai fac.Exist în continuare,dar îmi pierd cea mai mare parte din putere.

-Și de clipa de acum de ce te temi?

-Pentru că ea e singura în care eu,ca sine fals,nu pot exista,deoarece în ea se află sinele real.Atât timp cât trăiești în prezent,fără trecutul care îmi dă putere sau fără viitorul care îmi permite măcar să mă agăț de anxietatea creată,n-am cum să te bântui.

-Păi spuneai că n-ai cum să dispari.Cum adică în clipa de acum nu ești?

-Dumnezeu există doar în clipa de acum,eu exist doar în trecut și viitor.Unde este El,n-am cum să fiu și eu,deoarece reprezentăm 2 forțe antagonice,care deși există în fiecare om,sunt manifestate prin perspective total diferite.

-Cine ar fi crezut ca și diavolului îi e frică de ceva?!

Capitolul 3 : Timpul

-Dacă nu sunt tu,atunci cine sunt?Sinele real?

-Da.El reprezintă natura ta adevărată,ființa ta în forma ei cea mai pură.

-Să înțeleg că motivul pentru care nu pot ajunge la el ești tu?

-Oarecum.Puterea mea e trasă din trăirile tale din trecut și ea îmi permite să te țin captiv identității mele,obstrucționând astfel imaginea sinelui real.Totuși,n-am cum să fac asta fără ajutorul tău.

-Ce vrei să spui?Cum adică fără ajutorul meu?

-Atât timp cât te lași subjugat de trecut,fără să valorifici prezentul,singurul în care eu nu pot exista,puterea mea e la cote maxime.

-Deci devenind prezent,reușesc să scap de tine?

-În principiu da,dar nu complet.Vezi tu,trăind în prezent reușești să te conectezi cu sinele tău real,dar inevitabil,se vor mai întâmpla lucruri ce corespund cu vechea ta identitate,adică eu.Dacă permiți acestora să te tragă în trecut,mă readuci la putere.

-Să înțeleg că momentul prezent nu te ucide definitiv?

-Nu,dar conștientizarea da.

-Cum așa?

-Conștientizarea clipei de acum e singura care îți permite să pătrunzi în momentul prezent,unde eu nu pot intra.Eventualele pierderi,dezamăgiri sau întâmplări care îți redeschid rănilor vechi îmi oferă o portiță de intrare,fiind legate de trecut,putând astfel să ajung iar la putere,dar aceasta se deschide doar dacă nu există conștientizarea deplină a faptului că tu nu ești nici eșecurile tale,nici complexe tale de inferioritate,nefiind astfel constrâns deloc de trecut și putând oricând să întreprinzi în prezent acțiunile ce îți aduc progres și rezultate.

-Îți dai seama că spunându-mi toate astea,practic,te sinucizi?

-Nu prea contează pentru mine.

-Cum să nu conteze?

-Adevărul e că,mai devreme sau mai târziu,oricum o să-mi pierd treptat cea mai mare parte din putere,devenind neputincios.

-Cum așa?

-Deși fricile mele sunt clipa de acum și conștientizarea,de acestea mai scap,însă există ceva care mă neutralizează și de care n-am scăpare.

-Ce anume?

-Timpul.

Capitolul 4 : Moartea diavolului

-Timpul?

-Există răni pe care timpul nu le poate vindeca și răni care doar prin timp pot fi vindecate.Rănilile prin care eu exist fac parte din a doua categorie.

-Îmi poți explica mai în amănunt?

-Odată cu trecerea timpului,îmi pierd treptat din putere.Tot acest fenomen este pentru mine cum este moartea pentru oameni,întrucât reprezintă ceva inevitabil,dar incert despre cât de repede se va întâmpla.

-Bun,deci știi că timpul te ucide,dar nu ți-e frică de el,însă ți-e frică de momentul prezent și de conștientizare.Cum vine asta?

-Exact cum multor oameni le e frică de sărăcie,boală,critică și pierdere,dar nu le e frică de momentul când se vor stinge.

Capitolul 5 : Trezirea

-Spuneai că o mare parte din complexele mele de inferioritate și din problemele emoționale sunt luate de la ce au trăit sau trăiesc părinții mei.Luând în considerare acest aspect,este oare posibil ca eu,de fapt,să fiu o persoană bună?

-Este posibil.

-Crezi că persoanele care au trecut prin ani de experiențe dureroase și probleme în familie sunt mai puternice și mai reziliente,din punct de vedere mental?

-Da,deoarece asupra acestora îmi pierd mai repede din putere.

-Încrederea de sine reală mi-a fost străină foarte mulți ani de zile și am ajuns la concluzia că începi să ai încredere în tine,atunci când ești confortabil cu faptul că n-ai încredere în tine.Crezi că e ceva adevăr aici?

-Genul acesta de detașare emoțională în care nu opui rezistență la ce ți se întâmplă mă irită de fiecare dată,deci da,este adevăr în ce ai spus.

-Mai există vreun mod prin care mă bântui?

-Da,deși e mai mult o consecință,decât o activitate.

-Cum adică?

-De foarte multe ori e posibil ca,inconștient,să eviți orice posibilitate a unei întâmplări ce ți-ar scădea stima de sine.

-Mai precis?

-Poate adopți un comportament ce îi ține pe oameni la distanță,astfel încât să nu existe posibilitatea de a-ți crea așteptări vizavi de ei și să fii dezamăgit după.Poate cauți pretexte de evitare a anumitor oameni sau activități ce-ți redeschid rănila vechi.

-Există o cale să remediez asta?

-Conștientizare.Conștientizarea a tot ce faci și gândești.Aceasta e posibilă doar după trezire...nu mă mai pune să vorbesc despre aceste lucruri,deoarece mă îngrozesc!

ÎNCHEIERE

Este greu să-ți recapeți încrederea de sine, odată ce ani de zile ai avut-o făcută praf, dar greu nu-nseamnă imposibil.

Lipsa de încredere și autolimitarea au rădăcini mult mai adânci decât am crede. Aceste rădăcini se duc până la ce au trăit părinții noștri.

Este destul de mult subiectivism la mijloc, dar ce pot să-ți spun sigur e că cel mai bun aliat al tău e conștientizarea, respectiv conștientizarea momentului prezent, sinelui real și posibilității de a obține orice, indiferent de trecutul trăit. Această conștientizare e ulterioară trezirii.